

Tihi vrt.

Tihi vrt, ki ga imam v mislih, leži na gričku. Obdaja ga nizko ozidje. Na eni strani šumlja gozd. Svit poletnega dne ga osvetljuje. Večerna zlatordeča zarja se razliva kakor blesteč sen črez tihi vrt, da se leskečejo zlatočrni napisi preprostih pokopaliških križev in maloštevilnih spomenikov. »Pri Bogu je usmiljenje in pri njem je obilo odrešenje.« In vsi reki, vsi govore o usmiljenju in dobroti božji, o njegovih ljubezni do človeštva. Govore o boljših domovih v hiši Očeta, ki jo je pripravil onim, ki so mu zvesti do smrti. Usmilenost božja je, koder so našli zavetje prebivalci mirnega, tihega vrta.

Na gomilah cveto rože. Žareče, temnordeče, bledejše, bele. Visoko in prelestno se vzdigajo, ovijajoč križ in naslanjajoč cvetne glavice na razpeto truplo Križanega. Vonja vse ozračje. Poleg rož cveto še vsakovrstne skromne cvetice, ki jih je zasadila ljubezen na tihe gomile. Sanjavo vzdigajo spominčice svoje modre glavice. V nedolžnosti zro bele lilije k nebu. »Goreča ljubezen« žari na grobovih, in reseda dehti skromno ob robu gomil. Astre in dalije cveto živobarvno kakor zunaj na vrtovih življenja.

Spavance pod težko grudo bi radovala vsa ta cvetna lepota. Našli so pa prostor, lep in miren, za zadnji počitek. In vendar ni izginilo življenje boječje od njih. Veje jablane se razpenjajo črez ozidje. Spomladí sipljejo cvetje nad gomile in jeseni jim natrošajo zrelega sadu. Doli v dolinici pa, kamor se ozira oko prosto in daleko, se razgrinjajo žitna polja kakor gibljajoča se morska gladina. Tamkaj raste kruh in zoré poljski sadeži. Ti, ki tu spé, so nekdam tam sejali, obdelovali in pridelovali svoje življenje dolgo. Zemlja jim je nudila tudi mnogo bodičja in trnja, uživali so kruh v potu svojega obraza. Živelí so svoje življenje, kakor je hotel Bog, v tihoti in preprostosti. Sedaj so v miru. Leže na prosti višini, v božjem vrtu, pod cvetovi lilij in rož. Gozd jim šumlja svojo pesem; ob potu šepeče skrivnostno lipa. Časih prinaša veter odmev nabožnih pesmi iz cerkve vunkaj. Tedaj plovejo glasovi kakor zlati pozdravi k spavajočim rajnim. Pesmi, ki so jih nekdam peli sami, prihajajo svečano k njim in blagoslavljajo in pozdravljajo vse, ki počivajo v miru.

Lepo je v tihem vrtu. Posebno tedaj, ko leskeče zadnje zlatožarko solnce na večernem nebu in šumlja gozd svojo pesem. Kakor radosten otrok pluje sapica črez cvetje. Rože se sklanjajo in lilije polnijo svoje čaše z zlatom. Skrivnosten šepet se širi med spomeniki. Šepet o boli in bridkosti, ki je prestana, o domovini duš v drugem življenju, o Jeruzalemu gori — o rajskem krasu. Šepet o velikem dnevu zbujenja in vstajenja, ki bode enkrat prišel za vse — — —

Fr. Zupančič.

